

■ Ἀνανεωτῆς τοῦ ἔργου τοῦ Μοναχισμοῦ στὴν Ρουμανία

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσερνίκα † 3η Δεκεμβρίου 1806

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος
(1730-1806).

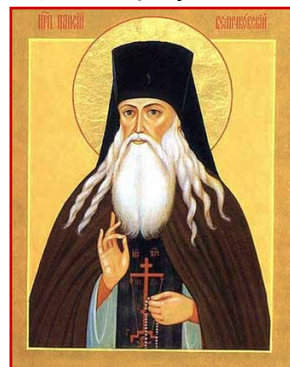
Βουκουρέστι, ὅπου γνωρίσθηκε μὲ ἕναν ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἐπίσκοπο ὀνόματι Ρόσκα, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο γιὰ ὑποθέσεις στὴν ρουμανικὴ Χώρα, καὶ τὸν ὁποῖον ἀκολούθησε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ἔμεινε μαζί του ὡς ὑποτακτικὸς του ἐπὶ τρία ἔτη.

Ὁ Ἐπίσκοπος ὁμως, λόγῳ τῆς προχωρημένης του ἡλικίας, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀποσυρθῆ στὴν ἡσυχία. Ἐτσι, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος γεννήθηκε τὸ 1730 στὴν μικρὴ πόλι Σάλιστα Σιμπιού στὴν Τρανσυλβανία τῆς Ρουμανίας καὶ ἐκ νεότητός του ἀσπάσθηκε τὸν Μοναχικὸ Βίο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Παπισμὸς μέσῳ τῆς Οὐνίας κυριαρχοῦσε στὴν περιοχὴ αὐτῆ τῆς σημερινῆς δυτικῆς Ρουμανίας, μὲ ἀποκορύφωμα τὶς διώξεις ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Τόπου. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ πόθος τοῦ νεαροῦ τότε Ὁσίου νὰ μονάση βρῆκε τὴν ἐκπλήρωσί του στὸ Ἅγιον Ὄρος.

Καθ' ὁδὸν πρὸς τὸν Ἄθωνα, διῆλθε ἀπὸ τὸ

Ὁ Ὅσιος Παῖσιος
Βελιτσκόφσκυ (1722-1794).

Ἡ Ἱερὰ Σκήτη τοῦ Προφήτου Ἐλίου.
Ἅγιον Ὄρος.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ντραγκομίρνα.

μαθητῆ του, ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπαιδίου. Ἐκεῖ ὁ Ἐπίσκοπος τὸν ἔκειρε Σταυροφόρο Μοναχό, ἐνῶ ἀργότερα τὸν ἐχειροτόνησε Διάκονο.

Μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ Γέροντός του, ὁ Ὅσιος Γεώργιος βρῆκε νέο πνευματικὸ Καθοδηγητὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Ὁσίου Παΐσιου Βελιτσκοφσκυ († Μνήμη: 15η Νοεμβρίου), ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀσκήτεψε στὴν Ἱερὰ Σκήτη τοῦ Προφήτου Ἐλίου τῆς Μονῆς Παντοκράτορος. Σύντομα ὁ Ὅσιος Γεώργιος χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος.

Λόγω ὅμως τῶν ποικίλων δυσκολιῶν, τὶς ὁποῖες ἀντιμετώπιζε ἡ πολυμελὴς Ἀδελφότης τῆς Σκήτης, ὁ Ἡγούμενος Παῖσιος μαζὶ μὲ ὅλη τὴν Συνοδία του ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Μολδαβία, ὅπου τὸ 1763 ἐγκατεστάθησαν στὴν Μονὴ Ντραγκομίρνα. Ὁ Ὅσιος Γεώργιος παρέμεινε ἐπὶ δώδεκα ἔτη στὴν ὀλοένα ἀυξανόμενη Ἀδελφότητα, στὴν ὁποία διετέλεσε Ἐφημέριος, Ἐξομολόγος καὶ Οἰκονόμος.

Τὸ 1769 μὲ διακόσιους Μοναχοὺς ἐγκατεστάθησαν στὴν Μονὴ τοῦ Σέκου. Ἀργότερα, ἐπὶ διετίαν, ἐγκαταβίωσαν στὴν Μονὴ Νεάμτς, ἡ ὁποία εἶχε ἀναδειχθῆ σὲ κέντρο τοῦ Σλαβικοῦ Μοναχισμοῦ ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ὁσίου Παΐσιου.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σέκου.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Νεάμτς.

Ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἀκολουθοῦσε τὸν Ὅσιο Παῖσιο σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς μετακινήσεις, ὅμως δὲν ἄργησε νὰ τὸν κυριεύσῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν ἱερὸ Ἄθωνα.

Τὸ 1781, στὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς του, παρέμεινε ἐπ' ὀλίγον στὸ Βουκουρέστι, σὲ ἕναν παλαιὸ φίλο του, τὸν Ἱερομόναχο Μακάριο, μαθητὴν κι αὐτὸν τοῦ Ὁσίου Παΐσιου. **Α**ὐτὸς παρουσίασε στὸν τότε Μητροπολίτη Οὐγγροβλαχίας Γρηγόριο Β', ὁ ὁποῖος ὅταν εἶδε ἕναν τόσο πνευματικὸ ἄνθρωπο, θεώρησε ὅτι εἶναι σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐγκαταβίωσῃ σὲ ὅποιο Μοναστήρι τῆς Ἐπαρχίας του ἐπιθυμοῦσε, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μία Ἀδελφότητα.

Ὅταν ἔθεσε τὸ θέμα αὐτὸ ὡς αἴτημα προσευχῆς, ὁ Ὅσιος ἀξιώθηκε τῆς ἐμφάνισέως εἰς αὐτὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Μύρων, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε αὐτὸν πνευματικῆς χαρᾶς καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ παραμείνῃ στὴν ρουμανικὴ χώρα, «καθαρίζοντας τὸν τόπο του ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία».

Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, ὁ Ὅσιος ἐρώτησε τὸν π. Μακάριο μήπως γνωρίζει ἐὰν ὑπάρχῃ κάποια ἐγκαταλελειμμένη Σκήτη τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καὶ ἐκεῖνος μὲ δυσκολία θυμῆθηκε τὴν Σκήτη Τσερνίκα.

Ἡ Σκήτη αὐτὴ, εὐρίσκετο σὲ ἕνα νησάκι μιᾶς λίμνης πλησίον τῆς Τσερνίκα, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι, καὶ ἡ ὁποία εἶχε ἰδρυθῆ ἀπὸ τὸν βόρνικο Τσέρνικα. **Τ**ὸ 1608, γιὰ ἄγνωστο λόγο, ὁ τόπος ἐρημώθηκε καὶ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ ἄγρια θηρία, φίδια, ἀγριογούρουνα καὶ ἄλλα ἄγρια ζῶα, ἐνῶ στὴν Ἐκκλησία φώλιαζαν φίδια καὶ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τσερνίκα.

σαῦρες.

Όταν ἔφθασε μὲ πολλή δυσκολία ὁ Ὁσιος Γεώργιος στὴν ἐρειπωμένη Ἐκκλησία, καὶ προχώρησε στὸ Ἅγιο Βῆμα, εἶδε μπροστά του ἓνα φοβερὸ φίδι. **Τ**ότε ὁ Ὁσιος τοῦ εἶπε ἤρεμα: «Ἀγαπητό μου, μέχρι τώρα κατοικοῦσες ἐσὺ ἐδῶ. Τώρα φύγε ἀπὸ τὸν τόπο αὐτό, γιὰ νὰ κατοικήσουν Μοναχοί». **Κ**αὶ ἀμέσως τὸ φίδι ἔφυγε!...

Έν συνεχείᾳ, ἔχοντας τὴν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου, ὁ Ὁσιος Γεώργιος μὲ δύο μαθητές του, ἐγκαταστάθηκαν τὸ 1781 στὴν Τσερνίκα, ὅπου κατ' ἀρχὰς ἐπιδόθηκαν στὸν καθαρισμὸ τοῦ τόπου.

Μαζὶ μὲ δύο μόνο Ὑποτακτικούς, οἱ ὁποῖοι συνώδευαν Αὐτόν, καὶ χάρις στὴν θαυματουργὸ συνδρομὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐπιδόθηκε στὸ ἔργο τῆς ἀνακαινίσεως καὶ ἀνοικοδομήσεως, ἐργαζόμενος τὴν ἡμέρα καὶ προσευχόμενος τὴν νύκτα, ἀρκούμενος δὲ σὲ λιτὴ δίαιτα (ψωμὶ καὶ χόρτα).

Η φήμη τῆς ἀρετῆς του σύντομα ἔφερε πλησίον του νέους μαθητές. **Ε**πειτα ἀπὸ τρία ἔτη, τὸ Κοινόβιο ἀπαριθμοῦσε 33 Ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κτίσει ἤδη τὰ Κελλιὰ καὶ τὸ Ἀρχονταρίκι. **Α**ργότερα, ἡ Μονὴ ἀριθμοῦσε 130 Μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι τηροῦσαν τὴν Κοινοβιακὴ Παράδοσι, τὴν ὁποία εἶχε ἀποκαταστήσει ὁ Ὁσιος Παῖσιος καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸ Ἁγιορειτικὸ Τυπικόν. **Τ**ότε, τοὺς παραχωρήθηκε καὶ ἡ Μονὴ Καλδαρουσάνι, ὅπου ὁ Ὁσιος Γεώργιος ἐστέιλε μέρος τῆς Ἀδελφότητος.

Η ἀκτινοβολία τοῦ Κοινοβίου ὅλο καὶ ἀπλωνόταν στὴν περιοχή, στὴν ὁποία ὁ Μοναχισμὸς ἦταν σὲ παρακμῆ.

Ό Στάρετς Γεώργιος ἐδίδασκε στοὺς μαθητές του νὰ μὴν μεριμνοῦν γιὰ τίποτε ἄλλο, πᾶρεξ **γιὰ τὴν δοξολογία τοῦ Κυρίου καὶ τὸ συμφέρον τοῦ πλησίον.** **Ε**λεγε ὅτι ὁ Μοναχικὸς Βίος βασίζεται σὲ τέσσερις θεμελιώδεις ἐντολές:

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Καλδαρουσάνι.

Ἱερά Λείψανα
τοῦ Ὁσίου Γεωργίου.

Ἑπακοή στὸν Ἡγούμενο, συχνὴ **Ἐξομολόγησι**, σωστὴ **Διάκρισι** τῶν πράξεων καὶ **Ταπεινώσι**.

Ἐφήμοζε πιστὰ τὶς Διδαχὲς ποῦ ἀντλοῦσε ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες ὁ Διδάσκαλος τοῦ Κοινοβιακοῦ Βίου Ὁσιος Παΐσιος, ἀνεγνώριζε ὡστόσο, ὅτι δὲν ἦταν ἐφικτὸ νὰ ἐφαρμόσῃ κάποιες ἀπὸ αὐτὲς στὴν Ἀδελφότητα: δηλαδή, τὴν πνευματικὴ καθοδήγησι μεγάλου ἀριθμοῦ Μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι προήρχοντο ἀπὸ διάφορες ἐθνικότητες, ὡς καὶ τὴν ἐντατικὴ ἄσκησι τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς.

Καθώρισε λοιπὸν αὐστηρὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν Μοναχῶν τῆς Συνοδίας σὲ 103 καὶ ἔδωσε ιδιαίτερη ἔμφασι στὴν λατρευτικὴ προσευχή.

Ὁ Στάρετς ἀσθένησε σοβαρὰ καὶ μετὰ ἀπὸ παρακλήσεις τῶν μαθητῶν του, ἀποτύπωσε τὴν Διδασκαλία του σὲ μιὰ πολίτιμη Πνευματικὴ Διαθήκη· σύντομα ὅμως ξαναβρῆκε τὴν υγεία του καὶ ἐξακολούθησε γιὰ εἴκοσι δύο ἔτη ἀκόμη νὰ διοικῆ μὲ σύνεσι τὴν πνευματικὴ του οἰκογένεια, στὴν ὁποία εἶχε συνδεθῆ καὶ ἡ Μονὴ Καλδαρουσάνι.

Στὶς 3 Δεκεμβρίου τοῦ 1806, προγνώριζοντας τὸ τέλος του, συγκέντρωσε τοὺς Μοναχοὺς καὶ τῶν δύο Μονῶν καὶ ἀφοῦ ἀλληλοσυγχωρήθηκαν, τοὺς ἀποχαιρέτισε μὲ λόγους διδακτικοὺς καὶ ἐκοιμήθη ὀσιακὰ ἐν Κυρίῳ, ἀφήνοντας μέγα ἀριθμὸ μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν τὸ ἔργο τῆς ἀνανεώσεως τοῦ Μοναχισμοῦ στὴν Ρουμανία.

Ὁπως ὁ Γέροντάς του Ὁσιος Παΐσιος Βελιτσκοφσκυ ἀναζωογόνησε τὴν Μοναστικὴ Ζωὴ στὴν Μολδαβία, ἔτσι καὶ ὁ Ὁσιος Γεώργιος, ὁ ὁποῖος διακρινόταν ἐπίσης γιὰ τὴν ἀπλότητά του καὶ τὸν γλυκὺ του λόγο, ἐπανεφέρε τὴν παραμεληθεῖσα Κοινοβιακὴ Τάξι στὴν περιοχὴ τῆς Μουντένιας κατὰ τὴν Ἀθωνικὴ Παράδοσι.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*